

РЕШЕНИЕ

№ 2746

гр. София, 21.04.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 15.03.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **12145** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. С. В. и С. В. В., и двамата от [населено място], [улица], ет. 4, против отказ на кмета на Столична община район „С.“ за заличаване на адресна регистрация, обективиран в писмо изх. № към 94С-357-/1/ от 19.11.2015г.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на постановения отказ. Жалбоподателите посочват, че са сезирали кмета на СО р-н „С.“ с искане да бъде заличена адресната регистрация на лице по постоянен и настоящ адрес на адреса на собствения им недвижим имот. Твърдят, че не познават лицето В. В. П., същата не е нито собственик на имота, нито някога го е обитавала. Освен това, не са давали съгласието си посоченото лице да се регистрира на административния адрес на имота им или този адрес да бъде посочен и вписан в Търговския регистър като адрес на управление на търговско дружество [фирма], чийто управител и едноличен собственик на капитала е В. П.. Жалбоподателите подчертават, че не желаят трети лица да имат адресна регистрация на посочения адрес, поради което са сезирали административния орган с искане за заличаване на адресната им регистрация. Считат, че в нарушение на чл. 35 от АПК кметът на СО р-н „С.“ не е положил необходимите усилия за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. По изложените съображения молят съда да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания при повторното разглеждане. В съдебно заседание жалбоподателите се

представяват от адв. Д., който развива идентични доводи. Претендира разноски. Ответникът – кметът на Столична община район „С.“, чрез процесуален представител юрк. Дъбов, в съдебно заседание и в представено писмено становище, счита жалбата за неоснователна и моли да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Производството пред административния орган е започнало по искане вх. № 94 С-357 от 29.09.2015г. от С. С. В. до [община]. В искането е посочено, че С. В. и съпруга ѝ С. В. са собственици на апартамент, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица], [жилищен адрес]. На този адрес са започнали да получават известия и книжа за фирма [фирма], като при справка в Търговския регистър са установили, че лицето В. В. П. /управител и едноличен собственик на капитала на дружеството/ се е регистрирала на адреса на собственото им жилище. Заявителката е посочила, че не познават такова лице и никога не са давали съгласие същото да се регистрира на този адрес, поради което е поискала лицето да бъде deregистрирано от адреса.

Към заявлението е приложено копие от нотариален акт за продажба на недвижим имот № 150, том VIII, рег. № 18095, дело № 1331/2004г., съгласно който на 26.11.2004г. В. И. П. е продал на С. В. В. и на С. С. В. следния свой собствен недвижим имот, а именно: апартамент № 38, находящ се в [населено място],[жк], кв. 211, [улица], в жилищната сграда-блок № 17-19, вх. „Б“, на V-ти етаж, със застроена площ 44.42 кв.м.

Със заповед № РД-09-364/30.09.2015г. кметът на СО р-н „С.“, на основание чл. 99б, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР), е определил комисия, която да извърши проверка във връзка с регистрирани писмени сигнали за нарушение на чл. 92 и/или чл. 99а от ЗГР. На комисията е възложено да извърши проверка за спазване на разпоредбите на чл. 92 и 99а от ЗГР, като за резултатите от проверката да състави протокол и при констатиране на нарушения в 3-дневен срок кметът на общината следва да издаде заповед за заличаване на адресни регистрации.

Съгласно Протокол № 2 от 02.10.2015г. на комисията за извършена проверка по постъпилите сигнали, по отношение на искане /сигнал/ вх. № 94 С-357 от 29.09.2015г. от С. С. В., е констатирано, че на посочения адрес на жилището, след извършена справка в автоматизираната система Национална база данни „Население“ със заявени постоянен и настоящ адрес са отрити лицата: В. В. П. с дата на адресна регистрация 15.04.2002г., К. П. П. с дата на адресна регистрация 07.10.2011г. /дата на съставяне на акт за раждане/ и със заявен постоянен адрес: Н. Н. П. с дата на адресна регистрация 11.04.2006г.

Комисията е посочила, че лицата, заявили постоянен/настоящ адрес в периода 01.01.2000г. до изменението на ЗГР (ДВ, бр. 39/20.05.2011г., доп. ДВ, бр. 42/05.06.2012г.) са в заявителен режим без да е необходимо представяне на документ за собственост и/или съгласие на собственик, поради което служителят е бил длъжен да регистрира лицето. Лицата, заявили постоянен/настоящ адрес след изменението на ЗГР (ДВ, бр. 39/20.05.2011г., доп. ДВ, бр. 42/05.06.2012г.) са адресно регистрирани след попълване на декларация по чл. 92, ал. 3 от ЗГР за съгласие на собственик.

Комисията е приела, че в случая постоянният и настоящият адрес са заявени в периода 01.01.2000г. до изменението на ЗГР (ДВ, бр. 39/20.05.2011г., доп. ДВ, бр.

42/05.06.2012г.), поради което адресната регистрация на лицата е законна и те не подлежат на „отписване от адреса”.

С оспореното писмо кметът на СО р-н „С.” е възприел становището на комисията, че посочените лица са заявили постоянен/настоящ адрес, когато е действал режим на регистрация, без да е необходимо представяне на документ за собственост и/или съгласие на собственик, поради което служителят е бил длъжен да регистрира лицето. В действащия Закон за гражданската регистрация не е предвидена възможност за извършване на служебно адресно пререгистриране или заличаване на лица от даден адрес, в случай че същите напуснат адреса, поради което адресната регистрация се счита за законна и лицата не подлежат на „отписване от адреса”. С оспореното писмо по същество е постановен отказ да се извърши служебно заличаване на адресната регистрация.

По административната преписка са приложени справки от Национална база данни „Население”, съгласно които лицето В. В. П. има постоянен и настоящ адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 38, който е постоянен и настоящ адрес и на малолетната ѝ дъщеря К. П. П. / [дата на раждане] /. Същият постоянен адрес има и лицето Н. Н. П..

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от лица, имащи право и интерес от оспорването, и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

В Закона за гражданската регистрация /в редакцията преди изм. и доп., ДВ, бр. 55/21.07.2015г., в сила от 21.07.2015г./ не беше предвиден изричен механизъм, чрез който собственик на имот да поиска прекратяване на адресна регистрация по постоянен/настоящ адрес на трето лице, различно от собственика на конкретния имот, който е посочен като негов постоянен/настоящ адрес. Законът допускаше промяна на постоянен/настоящ адрес единствено по инициатива на самото лице, чиято адресна регистрация се променя – чл. 98, ал. 1 и чл. 99, ал. 2 от ЗГР.

Със ЗИД на ЗГР (ДВ, бр. 55 от 2015г., в сила от 21.07.2015г.) беше приет нов Раздел III „Извършване на проверка” (чл. 99б, ал. 1-5). Съгласно чл. 99б, ал. 1 от ЗГР при писмен сигнал или по искане на собственик на имот, подадени до орган по чл. 92, ал. 1 /кмет на община, район или кметство или определени от тях длъжностни лица/ или до областния управител за нарушение на чл. 92 или чл. 99а, както и по собствена инициатива кметът на общината или на района издава заповед за определяне на комисия, която да извърши проверка за спазване на изискванията за извършване на адресна регистрация или промяна на адрес. В чл. 99б, ал. 3 от ЗГР е предвидено, че в тридневен срок от извършване на проверката и въз основа на протокола по ал. 2 кметът на общината издава заповед за заличаване на адресни регистрации, за които е установено, че са извършени в нарушение на чл. 92 или на чл. 99а.

Следователно, по искане на собственик на имот, кметът на общината е компетентен да издаде заповед за заличаване на адресни регистрации, за които е установено, че са извършени в нарушение на чл. 92 или на чл. 99а от ЗГР.

В случая не е спорно, че заявителката С. В. и съпруга ѝ са собственици на недвижим имот, придобит през 2004г., с административен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 38. Не е спорно също така, че на посочения адрес са регистрирани лица по постоянен/настоящ адрес – В. В. П. и малолетното ѝ дете /по постоянен/настоящ адрес/ и Н. Н. П. /по постоянен адрес/. Адресните им регистрации са от 15.04.2002г. и

11.04.2006г.

Съгласно показанията на св. И. К. – зет на собствениците на имота, процесният имот е придобит през 2004г., първоначално в него са живели двете дъщери на собствениците - съпругата му и сестра ѝ, а след това – сестра ѝ с нейното семейство. От момента на придобиването на имота през 2004г., друг човек не е живял на този адрес и жилището не е отдавано под наем.

По делото е прието като доказателство Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 22.02.2016г. на прокурор при СРП, от което се установява, че лицето В. В. П. е дала обяснения пред 01 РУ-СДВР, като е заявила, че не познава настоящите собственици на апартамента, ползвала е жилището под наем преди 2004г. и оттогава този адрес фигурира като постоянен такъв за нея на територията на [населено място]. Посочила е, че е регистрирала фирмата си с адрес на управление по нейния постоянен адрес съгласно адресната ѝ регистрация, но извършването на промяна в гражданската ѝ регистрация е свързано с финансови разходи, които не е в състояние да направи в момента.

Видно е от приетите доказателства, че регистрираните по постоянен/настоящ адрес лица на адреса на процесното жилище, не обитават последното и не са го обитавали от момента на придобиването му от настоящите собственици.

Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗГР (в редакцията, ДВ, бр. 67 от 1999г., в сила от 1.01.2000 г.) адресната регистрация се извършва от общините и кметствата при заявяване от лицето. С изменението на чл. 92, ал. 1 и 3 от ЗГР (ДВ, бр. 9 от 2011г., изм. бр. 39, в сила от 20.05.2011г.) е въведен разрешителен режим – заявителят следва да представи документ за собственост/документи за ползване на имота за жилищни нужди/други документи, доказващи собствеността или ползването на имота, както и да представи писмено съгласие на собственик, когато заявителят не е собственик чрез декларация по образец.

Действително към датата на извършване на процесните адресни регистрации е действал старият режим, при който е било достатъчно заявление от лицето за извършване на такава регистрация. В същото време, чл. 92, ал. 3 от ЗГР (нова-ДВ, бр. 9 от 2011г.) въвежда като изискване писмено съгласие на собственика чрез декларация по образец, подадена лично пред органа по ал. 1, или с нотариална заверка на подписа. Следователно, по аргумент на противното, при наличието на изрично несъгласие на собственика, какъвто е настоящият случай, адресната регистрация по постоянен/настоящ адрес на друго лице, което не е собственик на този имот, не живее на този адрес и собственикът на този имот не желае други лица /извън самия него или тези, за които е дал съгласието си/ да имат адресна регистрация по постоянен и настоящ адрес на този имот, адресната регистрация би следвало да бъде заличена.

За да постанови оспорения отказ административният орган е приел, че след като лицата са заявили постоянен/настоящ адрес в периода от 01.01.2000г. до изменението на ЗГР (ДВ, бр. 39/20.05.2011г.), т.е. по стария режим на ЗГР, адресната им регистрация е законна, поради което не подлежат на служебно пререгистриране или заличаване от даден адрес, дори и да са напуснали адреса.

Съдът счита, че подобно стеснително тълкуване на разпоредбата на чл. 92 от ЗГР противоречи на останалите разпоредби на ЗГР, както и на целта на самия закон. Ако се възприеме такова тълкуване, това означава, че всички лица, регистрирани по стария режим преди 2011г., които отдавна са напуснали съответния адрес, ще продължават да имат пожизнена адресна регистрация на същия адрес, при това фиктивна. В същото

време действителните собственици на имота няма да разполагат с правни средства, чрез които да инициират служебно заличаване на адресната регистрация, а ще зависят единствено от волята, желанието и добросъвестността на лица, които в повечето случаи дори не познават, да подадат заявление/адресна карта за промяна на постоянен/настоящ адрес. По този начин неоправдано се засягат интересите на собствениците на имота, като се дава необоснован приоритет на лица, които с бездействието си - незаявяване на промяна на адреса, са нарушили нормите на ЗГР, за което е следвало да бъде ангажирана административнонаказателната им отговорност.

При преценката дали е спазено изискването на чл. 92 от ЗГР следва да се има предвид и нормата на чл. 89 от ЗГР, според която адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където получава кореспонденцията си. Това е и целта на адресната регистрация – да се удостовери връзката на конкретно лице с конкретно място. Това означава, че при преценката дали адресната регистрация е извършена в съответствие с чл. 92 от ЗГР следва да се проверят и отчетат и новонастъпилите обстоятелства, а именно, че регистрираното лице е напуснало заявения адрес и връзката му с конкретното място вече е отпаднала. Дори и да са били налице условията за извършване на адресна регистрация, към момента на произнасянето на административния орган вече са отпаднали основанията за съществуването на такава регистрация. Не е спорно по делото, че в случая регистрираните на адреса лица не живеят на заявения постоянен/настоящ адрес, има изрично несъгласие от собственика кореспонденцията им да бъде получавана на този адрес, съответно иска се да бъде заличена и регистрацията на тези лица на посочения адрес. Отново следва да се подчертае, че законът вменява в задължение на всяко лице, което подлежи на гражданска регистрация да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес, като неизпълнението на това задължение е скрепено със санкция съгласно Глава седма от ЗГР. Едновременно с това, неизпълнението на това задължение не може да рефлектира върху правата на трети лица.

Съгласно чл. 91 от ЗГР адресната регистрация на лицето е отразяване на постоянния и настоящия му адрес в регистъра на населението, който адрес е определен в чл. 89 от ЗГР като еднозначно описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Тези обстоятелства следва да бъдат установени от органа, извършващ адресната регистрация, а според чл. 92 (в редакцията, ДВ, бр. 67 от 1999г., в сила от 1.01.2000г.) от ЗГР адресната регистрация се извършва от общините и кметствата при заявяване от лицето. Значението на адреса на гражданите е определено със закон и несъответствието на вписания такъв в официалните регистри и документи за самоличност с фактическия влече съответните правни последици. С разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗГР законодателят е предвидил институциите, физическите и юридическите лица, получили данни от ЕСГРАОН, в случаи на установено противоречие, неточност или непълнота в тях да могат да поискат тяхната корекция, а в ал. 2 е предвидено задължение на съответната администрация, отговорна за достоверността на предоставените данни, да извърши корекция. Въз основа на тази разпоредба и отново по аргумент на противното на чл. 92 от ЗГР (ДВ, бр. 9 от 2011г., изм. бр. 39, в сила от 20.05.2011г.), след като в правомощията на кмета на общината, на района или кметството или определени от тях длъжностни лица е извършването на адресна регистрация, с оглед нормата на чл. 108 от ЗГР, е налице възможност за извършване на корекция при установено противоречие в получените от ЕСГРАОН

данни относно лицата, чиято адресна регистрация е извършена на адреса на жалбоподателите, въпреки тяхното изрично несъгласие. Следователно при констатирано противоречие в данните от ЕСГРАОН, каквото безспорно представлява несъответствието между формалната адресна регистрация и фактическото положение, кметът на общината или района следва да упражни правомощието си съгласно чл. 99б, ал. 3 от ЗГР и да издаде заповед за заличаване на адресна регистрация.

В случая кметът на СО р-н „С.“ е постановил оспорения отказ в нарушение на чл. 35 от АПК, без да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая. Преди да се произнесе по заявлението, административният орган е следвало да изиска съдействието на правоохранителните органи с цел да се установи мястото, където действително и трайно живеят лицата В. В. П. и Н. Н. П., като същите бъдат уведомени по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК за направеното искане за заличаване на адресната им регистрация по постоянен/настоящ адрес на адреса на жалбоподателите. Едва след установяването на посочените обстоятелства, административният орган следва да се произнесе с изричен акт, като преди това отново проведе процедурата по чл. 99б от ЗГР с цел преценка дали са спазени изискванията на чл. 92 и чл. 99а от ЗГР. По изложените съображения съдът намира, че следва да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, основателна се явява претенцията на жалбоподателите да им бъдат присъдени направените по делото разноски, представляващи заплатена държавна такса за образуване на делото в размер на 20 (двадесет) лв. и възнаграждение за един адвокат. Същите са своевременно поискани и надлежно доказани. Съдът намира за основателно възражението на ответника, предявено по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, поради което следва да се намали до размера, определен съобразно чл. 8 във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ред. ДВ бр. 28 от 2014г./. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012г., ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1/9.07.2004г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Понастоящем нормата на § 2 от ДР на Наредба № 1/09.04.2004г. е прогласена за нищожна /съгласно решение № 587/19.01.2016г. на ВАС по адм.д. № 1455/2015 г., с което е оставено в сила решение № 14820 от 10.12.2014г. по адм.д. № 10395/2014 г. на ВАС/. Настоящият състав счита, че в случая следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. или общо да бъдат присъдени разноски в размер на 320 (триста и двадесет) лв.

Ето защо и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. С. В. и С. В. В. отказ на кмета на Столична община район „С.“ за заличаване на адресна регистрация, обективиран в писмо изх. № към 94С-357-/1/ от 19.11.2015г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по искане вх. № 94 С-357 от 29.09.2015г., подадено от С. С. В., съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична община район „С.“ да заплати на С. С. В. и С. В. В. направените по делото разноси в размер на 320 (триста и двадесет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: